

[Poul Hartling.]

der tæller 90 af folketingets 179 medlemmer; regeringen har derfor et klart parlamentarisk flertal bag sig. Jeg føler mig imidlertid overbevist om, at dette flertal ikke ville eksistere, hvis vi fik valg i dag. — Det er nok derfor, vi ikke får det. — Hvad dette flertal betyder, og hvad man ønsker at bruge det til, har vi allerede set eksempler på.

Derfor må det også være de ikke-socialistiske partiers mål at skabe baggrunden for, at der vokser et klart liberalt alternativ op til denne regering. Derfor er samarbejde mellem de liberalt indstillede partier så vigtigt. Venstres indstilling til dette samarbejde er kendt. Vel er der mange ting, som disse partier ser forskelligt på både i udenrigs- og indenrigspolitikken, men de har alligevel et fælles syn på, efter hvilke retningslinjer et moderne velstandssamfund skal ledes; de har også fælles synspunkter på den økonomiske politik og samme syn på en liberal politiks sociale sigte. Jeg ved nok, at man fra regeringens og fra socialdemokratiets side mest vil hæfte sig ved de forskelligheder; der nu engang er imellem frie, selvstændige partier. Jeg forstår også, at man taler meget og gerne om det manglende samarbejde i oppositionen, ja, man har endda ministre, hvis speciale det er; en af dem er ministeren for fiskeri. Når man taler så meget derom, har det nok alligevel den forklaring, at regeringen frygter dette samarbejde, for det er jo mangelen på samarbejde i den liberale opposition, der urimeligt længe har holdt socialdemokratiet ved magten.

Jeg så gerne, at vi var kommet længere med dette samarbejde, naturligvis, men jeg vil alligevel have lov at pege på, at der er ved at gro samarbejds muligheder op, som vi ikke før har kendt. Klimaet imellem de liberalt indstillede partier er ikke blot blevet mildere, men godt.

Det var det ikke for blot 3 år siden. Vi skal ikke forcere dette samarbejde, men vi skal punkt for punkt rydde væk, hvad der hidtil har vanskeliggjort det. Vi er nået et godt stykke på vejen i dette lugearbejde, og vi fortsætter.

Venstre har intet ønske om, at de liberalt indstillede partier skal ensrettes, lad andre om at danne blokke. Men venstre ønsker at være med i et arbejde, hvis mål er et

liberalt samvirke med henblik på løsningen af de opgaver, der ligger for i folketinget, og med henblik på det valg, der kommer.

Poul Møller: Må jeg have lov til at begynde med begyndelsen: da vi mødtes her i tirsdags, tog vi som første opgave under aldersformandens værdige ledelse os på at vælge en ny ledelse her i folketinget; det blev genvalg over hele linjen, det har jeg ikke noget imod, og den højærede formand rettede en nydelig tak til os for valget; det var også meget smukt. Men jeg sad og funderede over, hvorvidt denne tak egentlig skulle rettes til os medlemmer af tinget eller til den højærede statsminister. Det har nemlig forbavset mig, at den højærede formand nogle gange har forklaret os, at han for denne valgperiode havde sin magt igennem en aftale med den højærede statsminister.

Dér mener jeg faktisk der er grund til lige i mildhed at komme med den oplysning, at sådan kan det ikke være. Autoriteten på formandspladsen kommer fra medlemmerne af tinget, d. v. s. således som forretningsordenen er fra den største gruppe; den kommer ikke i kraft af en aftale mellem statsministeren og den, der skal være folketingets formand.

Jeg skal derefter gå over til åbningstalen, som jo var næste punkt på dagsordenen. Stundens højtidelighed med kongeparrets tilstedeværelse og den enestående chance med socialistisk folkepartis fraværelse her i tinget havde åbenbart stemt statsministerens tone i dur; det var mere en festtale end en klar og objektiv redegørelse for rigets almindelige stilling, vi fik præsenteret. Med solurets visdom havde den højærede statsminister valgt kun at tælle de lyse solskinstimer. De alvorlige problemer — også dem, der netop var overstået — lå uden for denne sal, og de fleste af dem lå uden for landets grænser. Nu og da føltes det, som om statsministeren mærkede lidt kuldegysninger fra de kolde skygger fra udlandet, men det fik ham imidlertid ikke til andet end at sige trøstende ord til os alle. En række af vore alvorlige problemer blev knap berørt. På lette harefjed ilede statsministeren over så alvorlige spørgsmål som prisstigninger, rentestigninger, eksportstagnation, rationalisering af statsadministrationen og administrative re-